

σκάφ ξαπλώθηκε στον καναπέ του κι άρχισε να διαβάζει. Έπειτα αποκοιμήθηκε άξαφνα και ξύπνησε μετά μία ώρα. Στριζόντας το κεφάλι του στα χέρια του παραδόθηκε σε θλιβερές σκέψεις. Θυμήθηκε κείνο που του είχε πει ο ζωγράφος: "Ένας διανοούμενος πρέπει να έχει και κάποια αισθητική. Και όλα όσα είναι γύρω του, τού φανόχρουν σαν αλήθεια, συχαμένα, βρομερά. Τού φάνηκε πώς έβλεπε με τα μάτια του πνεύματος, τον έαυτό του να δέχεται τους άσθενείς του στο ιατρείο του, να παίρνει το τσάι του σε μία μεγάλη τραπέζια με τη συντροφιά της γυναίκας του, μιας καθού; πρέπει κυρίας. Και παράβαλα όλ' αυτά με τη σημερινή του κατάσταση. Η λεκάνη με το βρώμικο νερό όπου έλυωναν τ' αποτοίγια ήταν άπίστευτα άθιαστική. Και η Άνιούτα άκόμα τού φάνηκε βρώμικη, άπειροποίητη, έλεεινή... Κι' άποφάσισε να την άφήσει άμέσως δι' ήπειρε να αν γίνονταν.

"Όταν η Άνιούτα, γυρίζοντας από τού ζωγράφου, έβγαλε το μποξάδακι της, σηκώθηκε και τής ειπε σοβαρά :

— "Έδώ, μικρή μου... κάθισε και άκου... Πρέπει να χωριστούμε! Με δυό λόγια δε θέλω πιά να ζω μαζί σου.

Η Άνιούτα γύριζε από μία δουλειά που δεν υπάρχει άλλη πιο κουραστική και πιο έξευτελιστική. Τό κοζάρισμα μιας ώρας κι' άκόμα τήν είχε σακατέψει. Δεν άπάντησε τίποτε στον Κλοτσκόφ. Τά χείλη της μονάχα άρχισαν να τρέμουν.

— Παραδέξου, τής ειπε άκόμα ο φοιτητής, ότι μία μέρα, άργα ή γρήγορα, θάπρεπε να χωριστούμε; Είσαι όμορφη, είσαι καλή, δεν είσαι κουτή; θά καταλάβεις...

Η Άνιούτα έαναπήρε το μποξάδακι της, δίπλασε σιωπηλά το κέντημά της σ' ένα χαρτί, μάζεψε το κουβάρι της και τις βελόνες της. Βρήκε στο παράθυρο τά τέσσερα κομμάτια της ζάχαρης τυλιγμένα στο χαρτί, τά πήρε και τά έβαλε στο τραπέζι κοντά στα βιβλία.

— Νά η ζάχαρή σας... ειπε σιγά στο φοιτητή, στρέφοντας άλλου τά μάτια της για να μην κλάψει.

— Μά γιατί κλαίς; τή ρώτησε αυτός.

Καίερχος; να κόβη βόλτες μέσ' στην κάμαρη τα-ραχημένος και να ληη :

— Είσαι περίεργη,μά το Θεό Ι... Ξέρεις κι' ή ίδια ότι μία μέρα θά χωριστούμε. Δεν μπορούμε να μείνουμε ένα αιώνα μαζί.

Η Άνιούτα ειχε μαζέψει πιά όλα της τά πράγματα και στράφηκε προς τον Κλοτσκόφ για να τον άποχαιρηθήσει. "Έκείνος τήν έλυπήθηκε. «Δεν μπορεί να μείνει μία βδομάδα άκόμα; σκέφθηκε». "Άς μείνει και σε μία βδομάδα τής λέω και φεύγει.»

Και, διασραστημένος από τήν άδυναμία του αυτή, τής φώναξε σκληρά :

— Τι στέκεις καρφωμένη εκεί; "Αν θά φύγεις, φύγε, κι' αν δε θέλεις να φύγεις, βιάλ' το μποξά σου και μείνε. Μείνε!

Η Άνιούτα, χωρίς να πη λέξη, έβγαλε σιγά-σιγά το μποξά της σκούπισε το προσώπο της, στέναξε σιγά σιγά, κι' άθόρυβα ξαναγύρισε στη συνηθισμένη της θέση,στο ακαμνιά κοντά στο παράθυρο.

Ο φοιτητής ξαναπήρε το βιβλίο του κι' άρχισε να κόβη βόλτες. — «Ο δεξιός πνεύμων... — άρχισε πάλι να διαβάζη — άποτελείται από τρεις λοβούς... Ο ύψηλότερος λοβός εγγίζει επί τού προσθίου μέρους τού θωρακος τήν τετάρτην ή πέμπτην πλευράν...

Στο διάδρομο όμοσότης άξαφνα μία δυνατή φωνή :

— Γρηγόρη, το σαμποράκι... Άντ. Τσέχωφ

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η μεγάλης πλημμύρας που έγιναν στην Κίνα, ξεκιναν πόλεις και ανθρώπους. Μία δλόκληρος πλίς, ή Χόντζο, μαζί με τούς κατοίκους της, ειρροκείται σήμερα υπό τά νερά.

Υπό τής άστονομίας της Βιργίνιας, άνεκαλόφθη ή πιο παράξενη δολοφονία, που έγινε έως τώρα. Ο διοικητομνησυχός Μαράν έφρονεύθη, διὰ τής επιδροσεως ενός δακτυλιδίου που φορούσε, και μέσα σιό όποιο, ο γαμβρός του, ειχε κρύψει ένα χιλιοστό του γραμμαρίου όρδίου, για να τον σκοτώση και τον κληρονόμο.

Όσο άναξούν τά μαγευμένα δαχτυλίδια των παραμοθιών.

Μία Άμερικανής δεκατεσσάρων ετών, πέρασε την Μάγνην, κολυμπώντας 14 ώρες. Έτσι ξεκινε το παγκόσμιο ρεκόρ. Ο Μπόρξ πέρασε την Μάγνην κολυμπώντας σε 53 ώρες και 40' λεπτά, ο δε Σπόλλιακ, κατά το 1923 εις 28 ώρες και 23' λεπτά.

Στο Χερβούργο της Γαλλίας εκπρόχθη άπεργία των εργατών έκφορωτών. Την έκφορωσιν, κατόπιν τούτου, την ανέλαβαν οι... χωροφύλακες!

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

Ήλθαν τά νέφη τού Β... τ' άλόγατα καβάλλα, κ' έξεπελέψανε βαριά στά όρη τά μεγάλα.

Καθένα σε κορφή κοντά όχρωμέν' άχνίζει καθέν' άστράφτει και βροντᾶ και πόλεμον άρχίζει.

Ρίτκουν για σκάγια τή βροχή, για βόλια τὸ χαλάζι, και πλημμυρᾶ στην έξοχη και τά σπαρμένα άρπάζει.

Βγαίνει ο γεωργός, άντι σπαθί, μ' ένα τσάπι και φτυάρι — Πούδς ήμπορεί ν' άντισταθῆ σ' όρημτικό χαιμάρι;

Στρέφει τά μάτια σ' άψηλά και τόν Θεο κνττάζει, τὸ δάχρυ του κατακλυθῆ, «Βοήθη με!» φωνάζει.

Και ο Θεός που τόν πονει, για τήν καλή καρδιά του, γνεύει τού Ήλιου να φανῆ, να κή βοήθειά του.

Από τή μία ή συνεφιά κ' ο ήλιος άπ' τήν άλλη, τής Ίριδος ή εύμορφία στο μεταξύ προβάλλει.

Βάλλει' έχθροι τούς κεραυνούς, τά όπλα σας στη θήκη, γιατ' ειμ' έγώ στους ούρανοϋς ή παλαιά συνθήκη,

που έγραψ' ο Δημιουργός με χρώματα που μένουν, για να τά βλέπ' ο γεωργός να ξεύρη τι σημαίνουν.

Τὸ κόκκινο εινε κρισί, και τόν Θεο κνττάζει, τὸ πράσινο ή περισηή έλάη που θε να πάρη.

Για να του πάη λειτουργιά και ναμα να του στελη, και να τ' άνάφτη με καρδιά τ' άκοιμητο κανόηλι.

Γ. Βιζυηνός

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

Η Ρούσιω ή καπετάνισσα τού Γέρο - Δήμου ή νύφη, στα παραθύρια κάθεται, στους κάμπους άγναντεύει κι' άναστενάζει άπ' τήν καρδιά και με τὸ τουρ της λέει :

— Μάνα, με κακοπάντρες και μ' έδωκας σε κλέφτη, που βρίσκεται στον πόλεμο άπ' τήν αυγή ως τὸ βράδυ, κι' άπο τὸ βράδυ ως τήν αυγή φυλάει καρασύλι, και δεν τόν ειδα μία φορά να κοιμηθῆ σιμά μου.

Έγώ τωφεία σιάζομαι, τ' άρματα έγώ τά τρέμα, για να τά ζωσω στο κορμί να πάω άπό κοντά του, κι' έχτίκισαν τά στήθη μου, έμάλλιασε ή καρδιά μου, μαράθηκαν τά νειάτα μου κ' ή έμορφή μου έχαση.

Σάν τι τά θέλω τά φλουριά και τά βαρεία γιονεντάνια, σάν τι τά θέλω τά χρυσά κι' άσημωμένα ρούχα, σάν δεν κοιμούμαι μία φορά στο πλάϊ τού κελού μου; Νάμουνε κάλλια πισικιά, κάλλια θεριστρα νάμουν, παρά ή καπετάνισσα τού Γέρο - Δήμου ή νύφη.

Για ιδες θεριστρες, πισικές, όλημερις γυρνάνε στα ρέματα, στις λαγκαδιές, στους κάμπους και στα πλάγια με τόν καλό τους στο πλευρό και με μικρά στα χέρια κ' έγώ κλεισμένη μοναχή ψηλά στα κορφοβούνια, τά λερωμένα του σκουατά μεζέξερια να πλένω.

Κι' όρα τήν ώρα με καρδιά καταλαχταρισμένη τόν καπετάνιο καρτερω τώσε βραδειές κι' αύγουλες, πότε να τόν ιδω γερός ν' άφήση τά λημείρια, νάρθη στο σπίτι μία φορά, να κοιμηθούμε άντάμα!

Κ. Κρυσταλλης

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ένός σοφού δασκάλου ή κυρά, που ήτο κι' άπό κόρη μαθημένη εις έρωτας και χάρδια τρυφερά, τά ήθελε και τώρα παντρευ- [μένη...]

Η καυμένη!

Και τού δασκάλου ζάλιζε τ'αυτιά για τά παιγνίδια, τούλαγε, πε- [θαίνου...]

όμως αυτός δεν έννοιωθε φωτιά, τά λεξικά τόν ειχαν κρυωμένο... Τόν καυμένο!

Με ειδα δά κι' αυτή πώς χωρατά σε δάσκαλο δε πάνε σαστισμένο κ' έπαυσε χάρδια πειά νατὸ ζητῆ, και μόνο του τόν άφινε κλει- [σμένο...]

Τόν καυμένο!

Με τόν καιρό φρονιμέψε πολύ, και ήσυχος ο δάσκαλος της μένει για έρωτας ποτε δεν τὸ μιλεῖ, και μόνη στον περιπατο πηγαῖο [νει...]

Η καυμένη!

Δεν έβγαζ' ένα λόγο τρυφερό, τά ρήματα, αι πτώσεις και τά [γέννη]

δεν τάφιναν για έρωτα αιρό, κι' έκείνησπαρταρούσελιγαμένη... Η καυμένη!

Άλλά κανεις τάγέλια δεν κρατεί σάν φαίνεται αυτός, ο παντρευ- [μένος]

κι' αυτός, χωρίς να ξεθή τὸ γιατί, γελαῖ με τούς πολλούς κμαρο- [μένος...]

Ο καυμένος!

Γ. Σουρῆς

